

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง

พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอภยชาติ เจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่การจัดวางระเบียบกำกับ ตรวจตราคนต่างด้าว เข้ามาสู่ประเทศสยามเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้เรียกพระราชบัญญัตินี้ว่า พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กรกฎาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) คำว่า “คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลที่ไม่ใช่
สัญชาติเป็นไทย ดังที่บรรยายไว้ในพระราชบัญญัติสัญชาติ
พุทธศักราช ๒๔๕๖

(๒) คำว่า “ยานพาหนะ” หมายความว่า สิ่งใด ๆ ที่
ใช้สำหรับการรับส่งจากที่แห่งหนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่ง

(๓) คำว่า “เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มี
หน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) คำว่า “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงาน
ใด ๆ ที่ได้แต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายนี้เพื่อให้ปฏิบัติการตามบท
พระราชบัญญัตินี้

(๕) คำว่า “พนักงานแพทย์” หมายความว่า แพทย์
ประกาศนียบัตร ๓๖ แพทย์จดทะเบียนที่ได้แต่งตั้งขึ้นตาม
กฎหมายนี้ เพื่อให้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน

มาตรา ๔ เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะตรวจตราคนต่างด้าว
ทั้งปวงซึ่งเข้ามาสู่ประเทศสยาม และเพื่อที่จะนำการตรวจ

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๘๑

ตราตั้งว่านี้ เจ้าพนักงานอาจเข้าไปในยานพาหนะใด ๆ เว้นเสียแต่เมื่อยานพาหนะนั้น ๆ ได้ใช้อยู่โดยเฉพาะในราชการของรัฐบาลสยามหรือรัฐบาลต่างประเทศ

มาตรา ๕ เจ้าของรถผู้ควบคุมยานพาหนะทางน้ำซึ่งนำคนโดยสารจาก ภายนอกพระราชอาณาเขตต์เข้ามาใน ประเทศสยาม จะต้องปฏิบัติดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

(๑) บังคับมิให้คนโดยสารคนหนึ่งคนใดออกจากยานพาหนะจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

(๒) ขึ้น บัญชี คนโดยสาร และ ลูกเรือคือ เจ้าพนักงานพร้อมด้วยรายการละเอียดต่าง ๆ ตามแต่จะได้กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี และ

(๓) ให้ความสะดวกตามสมควรแก่เจ้าพนักงานในการที่จะตรวจตราคนเหล่านี้

มาตรา ๖ คนต่างด้าวเช่นที่จะกล่าวต่อไปนี้ ห้ามมิให้เข้ามาในประเทศสยาม คือ

(๑) บุคคลซึ่งไม่มีหนังสือ เติร ทาง ฎาไป สำคัญ แสดงสัญชาติอันถูกต้องที่ออกให้ โดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลสยามได้รับรองแล้ว

(๒) บุคคลมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นที่เสนาบดี จะได้
ระบุและประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อความประสงค์แห่ง
มาตรฐาน

(๓) บุคคลซึ่งยังมีได้ปลูกฝั่ป้องกันทรพิษ และไม่ยอม
ให้ปลูกฝั่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๔) บุคคลซึ่งไม่มีรายได้พอเลี้ยงตัวเอง ฤไว้อุปการะ
จากผู้อื่นและเป็นบุคคลซึ่งพนักงานแพทย์ได้ตรวจลง ความ
เห็นว่ามีร่างกายพิการฤจิตร์พันเพื่อนไม่สมประกอบ ฤ
เป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะประกอบการทำงาน
ชีพได้

(๕) บุคคลซึ่งเป็นคนอันธพาล ฤเป็นคนน่าจะก่อเหตุ
ร้าย ฤ อันตราย ต่อความ ปละอดภัย ของประชาชน ฤพระราช
อาณาจักรสยาม

บุคคลใดไม่มีหนังสือเดินทางฤใบสำคัญแสดงสัญชาติตาม
ที่บังคับไว้ในอนุมาตรา ๑ แห่งมาตรานี้ เจ้าพนักงานจะ
ออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณแล้วอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้ามา
ในประเทศสยามก็ได้ ใบสำคัญแสดงรูปพรรณที่กล่าวนี้ให้
มีข้อความตามที่เสนาบดีจะกำหนด และจะคิดค่าธรรมเนียม
พอสมควรสำหรับใบสำคัญแสดงรูปพรรณนั้นก็ได้

บทบัญญัติแห่งอนุมาตรา ๑ ว่าด้วยหนังสือเดินทางและใบสำคัญแสดงสัญชาติ นั้น มิให้ใช้แก่พนักงานทูต พนักงานกงสุลต่างประเทศซึ่งอยู่ในประเทศสยาม ฤๅแก่ครอบครัวของบุคคลจำพวกนั้น ๆ ฤๅแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบแล้ว ว่าบุคคลนั้น ๆ มาในราชการของรัฐบาลต่างประเทศ ฤๅแก่ลูกเรือของเรือต่างประเทศที่แวะเข้ามาซึ่งเมืองท่าเรือแห่งประเทศสยาม

ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะยกเว้นการปฏิบัติตามความในอนุมาตรา ๑ แก่ (ก) คนโดยสารรถไฟหลวงถือตั๋วทอดเดียวตลอด เพียงแต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศสยามไปนอกพระราชอาณาเขตต์เท่านั้น (ข) บุคคลซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกันเดินทางข้ามพรมแดน อันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น

มาตรา ๗ ด้วยความเห็นชอบของเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เสนาบดีมีอำนาจที่จะออกคำสั่งกำหนดจำนวนเงินซึ่งคนต่างตัวคนหนึ่ง ๆ ที่เข้ามาในประเทศสยามจะต้องมีประจำตัวมา คำสั่งนั้นมิให้ใช้แก่เด็กอายุต่ำกว่าสิบห้า (๑๕) ปี มากับบิดามารดา คำสั่งที่ได้ออกตั้งกล่าวนี้ต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา และอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงตฤพิกถอนเสียได้โดยอำนาจและวิธีการอย่างเดียวกับที่ออกคำสั่งนั้น

เล่ม ๕๔ หน้า ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๗๐

เมื่อ พัน กำหนด สามเดือน ล่วงแล้ว นับแต่ วันที่ ใด ออก
ประกาศคำสั่งดังกล่าวมาในวรรคก่อนนี้ ห้ามมิให้คนต่างด้าว
เข้ามาในพระราชอาณาจักร เว้นแต่คนต่างด้าวนั้นจะมีเงิน
ประจำตัวมาตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในคำสั่ง

มาตรา ๘ ด้วยความเห็นชอบของ เสนาบดีกระทรวง
พาณิชย์และคมนาคม เสนาบดีมีอำนาจที่จะออกคำสั่งกำหนด
ว่าคนต่างด้าวสัญชาติใดสัญชาติหนึ่ง ฤจำพวกใดจำพวก
หนึ่ง ซึ่งจะยอมให้เข้ามาในพระราชอาณาจักรในปีหนึ่ง ๆ
นั้นเป็นจำนวนเท่าใด คำสั่งที่ได้ออกดังกล่าวนี้ต้องประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาอย่างน้อยสามเดือน ก่อนต้นปีซึ่งจะ
ได้เริ่มใช้คำสั่งนั้น อนึ่งคำสั่งเช่นนี้จะเพิกถอนเสียได้ โดย
อำนาจอย่างเดียวกับที่ออกคำสั่งนั้น และให้ประกาศโฆษณา
การถอนคำสั่งในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อคำสั่งดังกล่าวมาในวรรคก่อนนี้ได้ใช้บังคับแล้ว ห้าม
มิให้คนต่างด้าวเข้ามาใน พระราชอาณาจักร เกิน จำนวน ที่ได้
กำหนดไว้ในคำสั่งนั้น

มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๗ และมาตรา ๘ ฤคำสั่ง
ที่ได้ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งมาตราทั้งสองนั้น มิให้ใช้
แก่บุคคลที่จะกล่าวต่อไปนี้

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๘๕

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยสยามในการทูต ฤ
การกงสุล ฤในราชการของรัฐบาล

• (๒) คนต่างด้าว เดิรทาง ซึ่ง แสดงให้ เป็นที่พอใจของ
เจ้าพนักงานว่า คนเข้ามาสู่ประเทศไทยแต่เพียงชั่วคราว
ฤเพื่อความประสงค์จะผ่านไปเท่านั้น และไม่มีความประสงค์
ที่จะตั้งเคหะสถานเป็นหลักแหล่ง ฤตั้งทำการราร การ
ค้าขาย ฤการอุตสาหกรรมใดๆ อันเป็นปรกคกิจ

มาตรา ๑๐ แม้จะมีบทบัญญัติอย่างใดไว้ในพระราช
บัญญัตินี้ก็ตาม ในกรณีเฉพาะเรื่อง เสนาบดีจะอนุญาตเป็น
พิเศษให้คนต่างด้าว คนหนึ่งคนใดเข้ามาในพระราชอาณาจักร
ก็ได้ ภายในบังคับแห่งเงื่อนไขใด ๆ ตามแต่เสนาบดีจะ
เห็นควรกำหนด

มาตรา ๑๑ ในการตรวจยานพาหนะทางน้ำ ที่เข้ามาใน
ประเทศไทยนั้น ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่าคนต่างด้าวคนใด
ในยานพาหนะนั้นอยู่ในจำพวกคนต่างด้าว ที่ต้องห้าม ตามบท
พระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานอาจสั่งให้คนต่างด้าวคนนั้น
กลับออกไปด้วยยานพาหนะที่ได้นำเข้ามา ถ้าไม่เป็นอันทำ
ได้ตั้งวันนั้นก็ให้กักคนต่างด้าวนั้นไว้และส่งตัวกลับออกไปโดย
เร็วด้วยยานพาหนะอันที่สะดวก

ถ้าจำเป็นจะต้องไต่สวน ในระหว่างไต่สวนนี้จะกักคนต่างด้าวนั้นไว้ในเรือ ฤๅในที่หนึ่งที่ได้กักได้ตามแต่จะสะดวก

ค่าใช้จ่ายในการส่งกลับและการกักตัวคนต่างด้าวนั้น ให้ผู้ควบคุมเจ้าของฤๅผู้เช่ายานพาหนะซึ่งนำเข้ามาเป็นผู้เสีย

เมื่อใด จำนวนคนต่างด้าวเข้ามาสู่ประเทศสยามในคราวหนึ่งฤๅโดยยานพาหนะหนึ่งเป็นจำนวนมากมายถึงกับว่า ถ้าจะกักบุคคลเหล่านั้นไว้เพื่อตรวจฤๅออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณให้จะเป็นการชำฤๅเสียค่าใช้จ่ายเกินควรแล้ว เจ้าพนักงานจะออกใบอนุญาตให้คนต่างด้าวคนใด เข้าในประเทศสยามชั่วคราวก็ได้ โดยให้ทำสัญญารับรองว่าจะมาพบเจ้าพนักงานตามกำหนดเวลาและสถานที่ตั้งระบุไว้ในใบอนุญาต เพื่อการตรวจครั้งสุดท้าย ฤๅรับใบสำคัญแสดงรูปพรรณสัญญา นั้น จะให้มีหลักประกันใด ๆ แล้วแต่เสนาบดีจะกำหนดก็ได้

มาตรา ๑๒ เมื่อมีเหตุควรสงสัยว่า คนต่างด้าวคนใดที่ได้เข้ามาในพระราชอาณาจักรภายหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้ อยู่ในจำพวกคนต่างด้าวที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานจะกักคนต่างด้าว นั้นไว้เพื่อไต่สวนก็ได้ และถ้าได้ความว่าเป็นบุคคลที่อยู่ในจำพวกต้องห้ามดังกล่าวมา คนต่างด้าว นั้นอาจถูกเนรเทศออกไปนอกพระราชอาณาจักร

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๓๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ หน้า ๘๗

มาตรา ๑๓ เจ้าของฎาผู้ควบคุมยานพาหนะทางน้ำคนใด ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติบทใดบทหนึ่ง แห่งมาตรา ๕ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่ร้อยบาท

มาตรา ๑๔ คนต่างด้าวคนใดเข้ามาในพระราชอาณาจักร์ โดยซ่อนตัวเข้ามา ฎาแฝงตนเข้ามาด้วยอุบายอย่างใด ๆ เพื่อมิให้รู้จัก โดยจะหลีกเลี่ยงบทพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ฎาโดยฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท

มาตรา ๑๕ ผู้ใดจงใจนำคนต่างด้าวเข้ามาใน ประเทศสยามโดยขัดขืนพระราชบัญญัตินี้ ฎาช่วยเหลือคนต่างด้าวให้หลีกเลี่ยงบทพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่ามีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ฎาปรับไม่เกินสองร้อยบาท ฎาท่งจำและปรับทั้งสองสถาน

มาตรา ๑๖ คำสั่งของเจ้าพนักงานที่ห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้ามาในพระราชอาณาจักร์นั้น ให้แจ้งแก่คนต่างด้าวเป็นลายลักษณ์อักษร คนต่างด้าวนั้นอาจอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานได้ภายในสี่สิบแปดชั่วโมง เสนาบดีจะเป็นผู้นิฉัยข้ออุทธรณ์ และคำวินิจฉัยของเสนาบดีนั้นต้องนับว่าเป็นที่สุด ผู้ใดต่อสู้ว่าตนมิได้เป็นคนต่างด้าว จะนำคดีของตนขึ้นสู่ศาลเพื่อพิจารณาก็ได้

เล่ม ๔๔ หน้า ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๗๐

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามพระราชบัญญัตินี้ชักผู้ใดไว้ไต่สวนเกินกว่าสี่วัน นอกจากจะได้ร้องขอคำสั่งต่อศาลชั้นต้น และศาลได้ออกคำสั่งให้ชัก ถ้าศาลออกคำสั่งให้คำสั่งนั้นมีอายุได้ไม่เกินสี่วันนับแต่วันที่ตั้งในคำสั่งและถ้าจำเป็นจะต้องชักตัวไว้ต่อไปอีก ศาลจะต่ออายุคำสั่งให้เมื่อเจ้าพนักงานร้องขอก็ได้

มาตรา ๑๘ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามบทพระราชบัญญัตินี้ และให้หม้ออำนาจที่จะออกกฎเสนาบดีเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎเสนาบดีนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้เป็นอันใช้บังคับได้.

ประกาศมาลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน